

Деница Минчева

Думи сред простора на
душата...

Думи сред простора на душата.
Блъсват се във сивите стени
и отлитат.
Ще ми се след тях да отлетя
търсеща, намираща... какво?
Търсеща, намираща
печално искрена
безумно тайнствена
безмилостно единствена любов.

Думи в празнотата на душата
безмерно нежно блъсват ме от ръб,
намиращ се в самия край на твърд,
ограждаща бездънната,
безименна
и безнадеждна бездна
на безумието.

Думи в широтата на безумието ...
просто няма.
Има бързи, хищни, малки, зли и жълти
спомени от някъде и някога
и може би от някого.
Но само може би.

В глухото и празно пространство
на безумието ми
красиви, лъскави, широки и предателски усмивки
няма да намериш.
Те крият се добре –
зад зъбите на весели чудовища.

Пищиш ли нощем в тихия си дом,
когато праз съня ти се промъкне
(като тялото на лъскава змия)
грозен, празен, кух и необоснован
страх, че някой те преследва,
за да положи нежни длани
върху шията ти и да стисне здраво?

а после ще се реши над земята,

ще се промъкваш в чужди сънища
и ще полагаш нежни длани
върху нечий врат
докато той пищи във тихия си дом.

Една далечна сутрин –
назад или напред във времето
(или и двете)
една врата ще се отвори
и ще глътне
отдавна уморения ти жизнен дух
и после ще е мрак и нищета.
А ти, отдавна скъсал нишката
на своя ум,
безсилно ще се блъскаш
в сивите стени на нечия душа
и ще летиш към бъдеще тъй светло,
че ще изгори очите ти.
И после там ще свърши всичко.
Може би...
Но само може би.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11875>]